

Hvis sagsanlæg er forsøgt i udlandet, men sagen afvises på grund af manglende værneting, vil sagsanlægget kun have foreløbig afbrydelsesvirkning, og det vil således skulle følges op inden 1 år efter sagens afslutning, jf. lovforslagets § 20, stk. 1. Hvis det på forhånd måtte være åbenbart, at sag ikke kunne anlægges ved den pågældende udenlandske domstol, har sagsanlægget ikke afbrydelsesvirkning, jf. bestemmelsen i § 20, stk. 2.

Til stk. 2

Der foreslås i stk. 2 en bestemmelse om, hvilke retsskridt der nærmere afbryder forældelsen, når fordringen gøres gældende ved domstol.

Efter forslaget til nr. 1 vil afbrydelse ske ved indlevering af *stævning* eller *betalingspåkrav* til retten. Dette svarer til gældende ret.

Omfattet af denne bestemmelse er også anlæggelse af retssag med påstand om *anerkendelsesdom*, hvis der er tale om en anerkendelsespåstand, der vedrører fordringens eksistens og størrelse, jf. stk. 1. Et anerkendelsessøgmål, der alene angår anerkendelse af grundlaget for fordringen – f.eks. et erstatningsansvar – medfører derimod ikke »egentlig« afbrydelse, og anerkendelsesdommen skal i disse tilfælde følges op inden for en vis frist for at bevare den fristafbrydende virkning, jf. lovforslagets § 21, stk. 1.

Herudover foreslås det i nr. 2, at der – på samme måde som efter gældende ret – skal ske afbrydelse, når *påstand om fordringen nedlægges under retssagen*, herunder som modkrav. Bestemmelsen omfatter tilfælde, hvor sagsøgeren under sagen forhøjer sit krav, samt tilfælde, hvor et modkrav fremsættes til selvstændig dom. Omfattet vil også være tilfælde, hvor et civilretligt krav gøres gældende under en straffesag, og forældelsen vil herefter i dette tilfælde afbrydes ved kravets fremsættelse over for tiltalte, f.eks. ved forkyndelsen af et anklageskrift, hvoraf kravet fremgår.

Efter forslaget i nr. 3 sker der endvidere afbrydelse, når fordringen under sagen bliver gjort gældende til modregning, dvs. ved fremsættelse af *modkrav til compensation*. Efter gældende ret er det tvivlsomt, om fremsættelse af modkrav til compensation afbryder forældelsesfristen. Efter forslaget skal reglen kun gælde i det omfang, fordringen dækkes af hovedfordringen, dvs. at der sker afbrydelse for den del af fordringen, der svarer til hovedkravet. Hvis hovedfordringen forhøjes under sagen, gælder afbrydelsen for modkrav af samme størrelse. Træffer retten ikke afgørelse vedrørende modkravet, f.eks. fordi fordringshaveren (sagsøgte) bliver frifundet for hovedkravet, eller fordi

skyldneren (sagsøgeren) hæver sagen, vil fordringshaveren kunne opretholde den fristafbrydende virkning vedrørende modkravet ved at anlægge retssag inden for 1 år, jf. lovforslagets § 20, stk. 1.

Endelig foreslås i nr. 4, at *skyldnerens anlæggelse af sag med påstand om kreditors anerkendelse af, at fordringen ikke består (et såkaldt »negativt anerkendelsessøgmål«)*, skal medføre afbrydelse af forældelsesfristen for kreditors krav, i det omfang kreditor nedlægger frifindelsespåstand under sagen. Afbrydelsen sker allerede ved skyldnerens sagsanlæg og ikke først ved kreditors nedlæggelse af frifindelsespåstanden. Som eksempel på bestemmelsens anvendelse kan nævnes, at en kautionist påstår dom for, at kautionforpligtelsen ikke kan gøres gældende, eller at en borger nedlægger påstand om, at en administrativ afgørelse, som medfører økonomiske forpligtelser for den pågældende, er ugyldig.

Til stk. 3

I 1. pkt. foreslås en bestemmelse om, hvilke retsskridt der nærmere afbryder forældelsen, når der er tale om andet end domstolsbehandling, dvs. hvis der er aftalt *voldgift*, eller *anden særlig afgørelsesmåde* er hjemlet. Efter forslaget vil afbrydelse i disse tilfælde ske, når fordringshaveren iværksætter, hvad der fra dennes side skal gøres for at sætte sagen i gang.

Tilfælde, hvor »anden særlig afgørelsesmåde er hjemlet« omfatter indbringelse for en administrativ myndighed eller et klage- eller ankenævn, der har kompetence til at træffe en bindende afgørelse.

At afbrydelsen sker, »når fordringshaveren iværksætter, hvad der fra dennes side skal gøres for at sætte sagen i gang«, indebærer, at afbrydelse ved voldgiftsbehandling sker ved fordringshaverens fremsættelse af anmodning om udpegning af voldgiftsmænd eller, hvis voldgiftsrettens medlemmer på forhånd er udpeget, ved indgivelse af klageskrift til voldgiftsretten, jf. voldgiftslovens § 2, stk. 2. Ved indbringelse for administrativ myndighed eller klage- eller ankenævn vil afbrydelsen ske ved myndighedens/nævnets modtagelse af fordringshaverens krav/klage.

Det foreslås i 2. pkt., at bestemmelserne i lovforslagets § 16, stk. 2, nr. 2-4, finder tilsvarende anvendelse i disse tilfælde. Dette vil bl.a. have betydning, hvor en sag indbringes for en administrativ myndighed, hvis afgørelser er bindende, med påstand om, at en fordring, der gøres gældende af det offentlige, ikke består.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.